

e-Bubbels uit

Filosofenfontein

25 september 2020

Voorwoord

Beste lezers,

In de maand september werden de vieringen in Filosofenfontein terug gestart. Daardoor kunnen de kapelgangers elkaar weer af en toe zien, zij het vanop afstand. Dat kan nu elke zondag. Voor deze vieringen moet er ingeschreven worden. Daarover meer in de volgende rubriek.

Misschien is er nu minder nood aan deze e-Bubbels. De redactieraad stelt voor om de frequentie ervan te verlagen. Dus de volgende uitgaven zullen niet meer om de 14 dagen, maar maandelijks verschijnen. Dat geeft mij ook de mogelijkheid om nu wat meer tijd met mijn gezin en kleinkinderen door te brengen, voor zover de coronamaatregelen dit toelaten. Dat is zeer welkom nu de school weer volop bezig is.

Graag uw bijdragen voor het volgende nummer insturen vóór 15 oktober naar info@filosofenfontein.be.

Veel lees- en kijkgenot,
Jacqueline

Overwegingen op de vieringen

BELANGRIJK: inschrijving voor de vieringen

Omwille van de coronamaatregelen is het aantal kapelgangers voor de vieringen beperkt tot een 40-tal. Daarom wordt er gevraagd om zich te registreren. Dat kan u nu doen via [de website van Filosofenfontein](#).

U mag voor meerdere zondagen inschrijven. Er is een aparte link voor de inschrijvingen voor de maand september en voor deze voor oktober. Men kan er ook zien hoeveel mensen reeds zijn ingeschreven. Van zodra de limiet bereikt is voor een bepaalde zondag, kan die zondag niet meer geselecteerd worden. Deze gegevens worden regelmatig aangepast door Rik.

De mensen die niet op deze manier kunnen registreren, kunnen het door andere personen laten doen of het aan één van de kerngroepleden vragen.

Fragment uit een thema: wie Jezus volgt, moet zichzelf verloochenen (Mt. 16, 21-27)

Met de beste bedoelingen neemt Petrus Jezus terzijde om Hem goede raad te geven, maar hij krijgt een bolwassing die hij nog lang zal herinneren. Doch nog sterker dan die herinnering was de herinnering aan die andere woorden van Jezus die hem dikwijls waren gezegd en ook nu in deze evangelieperikoop: 'Wie zijn leven wil redden, zal het verliezen. Maar wie zijn leven verliest om Mij nentwil, zal het vinden' (Mt. 16, 25). Het leven van Petrus bewijst dat hij die woorden heeft beleefd; want hij heeft zijn leven gegeven in de marteldood. Toen hij echter Jezus terzijde nam, was hij op verre na nog niet gereed tot de marteldood.

Uit alles wat we over de apostelen weten, blijkt overduidelijk dat zij een aards rijk verwachtten en voor zichzelf droomden van een goede plaats daarin. Matteüs vermeldt dat Petrus eens aan Jezus vroeg: 'Zie, wij hebben alles prijsgegeven om u te volgen. Wat zullen wij nu krijgen?' (Mt. 19, 27).

In onze hedendaagse taal omgezet betekent dit zoveel als: 'Ik verwacht van het volgen van Jezus een beter mens te worden en tot volle ontplooiing te komen'. Ja, dat gebeurt ook; want wat is er beminnelijker en schoonmenselijker dan een echte volgeling van Jezus te zijn, zoals bijvoorbeeld Franciscus van Assisi of pater Damiaan? Het consequent volgen van Jezus brengt inderdaad mogelijkheden van de mens tot ontplooiing. De mens wordt liefdevoller en gemakkelijker bereid tot vergiffenis. Dat is de eerste fase in de navolging van Jezus.

Maar dan komt de tweede. Petrus ontdekt dat het volgen van Jezus niet automatisch leidt tot voltooiing. Wel integendeel.

In onze hedendaagse taal omgezet: de mens gaat ontdekken dat het volgen van Jezus de beproeving en het lijden niet uitsluit. De gelovige kan evengoed ziek worden als zijn ongelovige buurman, die Jezus niet volgt. Hij kan zelfs vervolgd worden, gemarteld en gedood omdat hij Jezus volgt. Hoe staat het dan met de belofte van Jezus: 'wie zijn leven verliest om Mijnenwil, zal het vinden'? Gaat de gelovige hier dan niet naar zijn ondergang? Waar blijft dan Jezus' belofte?

Om op die moeilijkheid te antwoorden heeft Petrus en de christelijke traditie een dubbele beweging uitgevoerd, zeggende: Jezus' belofte wordt later vervuld en ze wordt anders vervuld.

Later: hier komt de notie van 'eeuwig leven' naar voor, die de moeilijkheden van het heden in een juist perspectief plaatst en daardoor relativeert.

Anders: de uiterlijke, constateerbare mens gaat inderdaad ten onder, maar de innerlijke mens, die kern van ons wezen waarmee wij voor God staan, die groeit. En ons leven is maar geslaagd in de mate dat de innerlijke mens groeit en zo gereed geraakt voor de eeuwigheid. Leven in christelijke zin is de innerlijke mens tot ontplooiing laten komen. Dat doet men door een christelijk leven van gebed en vooral door beoefening van de liefde tot God en tot de naasten.

Als gelovigen leven wij van de hoop. Immers ook als onze uiterlijke mens ten gronde gaat, verwachten wij dat wij tot volle ontplooiing en voltooiing zullen komen bij God. Hoe dat zal gebeuren, dat weten we niet. En of we vooraf nog lijden of niet, Jezus laat ons in elk geval niet in de steek. Hij is onze Heiland op onze tocht naar God. Wij vertrouwen op Zijn woord: 'Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding van de wereld' (Mt. 28, 20 b).

Mark Cornelis,

uit 'Spirituele parels' Bezinningen rond Bijbelse verhalen

Meer info over dit boek in [de e-Bubbels van 14 augustus 2020](#).

Huiskerk, tuinkerk, wandelkerk ...

Belangrijke mededeling voor de stille wandeling

De stille wandeling die gepland was op zondag 27 september 2020 zal niet doorgaan door onvoorziene omstandigheden. Met onze excuses daarvoor.

Hopelijk komt er nog een andere gelegenheid voor een dergelijke wandeling.

Anne-Lieze

Recente wereldgedachten en gebed

In mijn mailbox verscheen onlangs een oproep om te protesteren tegen het inzetten van Belgische jachtvliegtuigen in Syrië. Gewoon een handtekening zetten, enkele seconden engagement en dan terug naar de orde van de dag, mijn orde van de dag: een kop koffie zetten, ...

De dochter van mijn broer is getrouwd met een Belgische F-16 piloot, die naar Syrië gaat en o.a. enige tijd geleden met zijn Belgisch vliegtuig IS ging bestrijden toen die op die berg mensen vermoordden, vrouwen verkrachten en tot slavernij dwongen. Ik zat in die periode op een familiefeest naast hem en bedacht dat hij wel zijn leven riskeerde om aan die verschrikking daadwerkelijk iets te doen. Ik lees er alleen maar over in de krant, voel me dan een kort moment ontzet maar eet ik toch rustig naast hem mijn kroketten verder. Mijn engagement tegenover zijn engagement.

Ik vind de wereld te complex...

'De meeste mensen deugen' is de titel van een erg populair boek van de 32-jarige Nederlandse dominee-zoon Rutger Bregman. "Papa, je moet dit boek echt lezen", zeggen mijn kinderen. Maar ondertussen lees ik in de krant over de onmogelijke dramatiek van het uitgebrande vluchtelingenkamp Moria. Die mensen zitten daar toch vooral omdat het in hun land niet deugt. Zijn het hun leiders die niet deugen? Zijn het de structuren van hun land, die niet deugen? An en ik bezochten recent de 12de-eeuwse abdij van Conques in Zuid-Frankrijk. De westgevel bevat een timpaan - 'vaut le voyage' - over het laatste oordeel, verdeeld in twee helften. Aan de rechterhand van de oordelende God gaan de mensen naar de hemel. Links van hem worden ze opgegeten door vreselijke monsters. De deugdzame goeden worden gescheiden van de slechten. Dit beeldhouwwerk had de bedoeling om de middeleeuwen aan te sporen tot een deugdzaam leven.

Enkele dagen geleden ging ik met enkele boeken naar De Slegte. Ik legde aan de inkoper uit dat de opbrengst naar een vluchtelingenfamilie ging in Afrika en vroeg hem om - als dat mogelijk was - mild te zijn in zijn (laatste?) oordeel.

Elk boek werd evenwel gescand en via de computer gecontroleerd op restwaarde. Op het einde zei de man dat hij maar 40 euro kon bieden voor een twintigtal boeken. Ik ging, inwendig zuchtend, akkoord.

Daarop tastte hij naar zijn achterzak, haalde zijn portefeuille boven en gaf me 5 euro extra van hemzelf. "Voor die familie", mompelde hij.

Zou het niet zijn dat wij - als mensen - altijd in zekere mate deugen én in zekere mate niet deugen, soms meer en dan weer minder. En is het niet onze opdracht - als christen - om ons te oefenen om meer en meer 'te deugen'?

***Ik wil vandaag een wereldgebed vragen voor alle mensen opdat ze in de situaties, die zich elke dag voordoen, geïnspireerd raken voor het goede en daar hun handelen naar richten
EN vragen we dit ook voor onszelf.***

Herman Wouters

Deze mooie en originele zonnwijzer werd gespot op een huisgevel in Heverlee.

Op de wijzerplaat staat geschreven:

GELUK
IS EEN
SECONDE
DIE
EEUWIGHEID
WIL ZIJN

De Filosofenfontein-gemeenschap en verhuizen

Onze gastvrouw en schrijfster van deze rubriek heeft even pauze genomen. Dit heeft ze nodig om te kunnen verhuizen. We wensen haar hiervoor niet te veel stress, maar wel vele, helpende handen en geduld.

Daarnaast zijn er nog andere mensen, de Syrische vluchtelingenfamilie Jamal, verhuisd. Dank zij de hulp en de betrokkenheid van enkele mensen van de Filosofengemeenschap is dat vlot verlopen. Hieronder krijgt u daarover een uitgebreid verslag

Filosofische verhuizing

Om 9u stipt stonden we bij Roushin en Mohammed voor de deur.

Wij, dat zijn Mieke en Jan, André, Annette en ikzelf. Annette had enkele kapelgenoten opgetrommeld met aardig wat laadvermogen om het jonge Syrische gezin uit St Joris Weert te helpen verhuizen naar Tremelo.

André maakte veel indruk met zijn megakolossale aanhangwagen. Daar kon zowat het hele hebben en houden van het gezinnetje een plaats krijgen, inclusief wasmachine, koelkast, salon en bed.

De resterende dozen en enkele fietsen gingen in de andere wagens.

Zo reden we richting Tremelo. Het uitladen ging vlot en zo was de klus in enkele uren geklaard.

En wat zag ik?

Verhuizen is voor iedereen lastig, of je nu van België bent of van Syrië.
Plannen, inpakken, kiezen wat gaat mee en wat niet ... universele uitdagingen.

De één is er al beter in dan de ander.

De communicatie ging wat stroef, want ondanks hun inspanningen om onze taal te leren, was toch niet meteen alles duidelijk. Gelukkig was er onze Annette die geduldig kon toelichten waar nodig. Dat is in zo'n situatie goud waard.

*We wensen de jonge mensen een goede start in Tremelo!
Alleszins kunnen ze deze week al genieten van hun grote tuin.*

Patte

Foto's: Annette Houbar

We hebben Mohammed en zijn familie graag geholpen, maar het deed pijn om te zien hoe mensen die al een beetje thuis waren in Sint-Joris Weert naar Tremelo moesten verhuizen.

Die tragiek mag niet ondergestopt worden.

Mieke en Jan

Bedanking voor de hulp bij de verhuis van de familie Jamal

Beste mensen van Filosofenfontein.

Op zondag 6 september ontvingen jullie een noodoproep met een dringende vraag naar hulp bij de verhuis van de Syrische familie Jamal. En zie: op woensdag 9 september is de familie verhuisd met de hulp van een aantal mensen uit onze gemeenschap. Met veel kunde en enthousiasme werd er gesorteerd, werden er drie wagens en een reuzegrote aanhangwagen volgeladen en werd in één keer alles naar Tremelo gebracht.

Dank u, André, Patrizia, Mieke en Jan! Jullie hebben het bijna onmogelijke mogelijk gemaakt. Het contact met mensen van een andere cultuur, hun manier van leven en denken heeft ons alleszins veel geleerd. En voor hen is onze inzet een getuigenis over wat mensen voor elkaar kunnen doen, over de verschillen heen.

Dank u wel Filosofenfontein!

Annette, Mohammed en Roushin

13 september 2020: 'Gesloten' Monumentendag in Coronatijd.

Sinds ongeveer dertig jaar neem ik deel aan 'Open' Monumentendag, vanaf het moment dat ik de kinderen enkele uurtjes alleen kon laten. De meeste jaren nam ik op mijn eentje de fiets van het ene monument naar het andere. Mijn man Vik was jammer genoeg niet vrij, hij zat midden in de septemberzittijd van zijn studenten, hij moest volop examens verbeteren.

Toen kwam de zalige tijd van mijn en zijn pensioen. Eindelijk konden we ons uitleven in onze hobby's: één daarvan was genieten van oude monumenten en luisteren naar de historische uitleg daarrond.

Zo leerden we (een deel van) Leuven kennen van binnen en van buiten.

Lang geleden, toen mijn moeder pas weduwe geworden was, trok ik met haar naar het Arsenaal van Mechelen, waar we sporen ontdekten van haar vader en mijn grootvader, die als verplicht tewerkgestelde zes maanden in Duitsland (Soltau) verbleef tijdens de eerste wereldoorlog. Zo zie je maar: monumenten gaan ook over mensen, soms zelfs over je eigen familie.

Dit jaar: niets (of weinig) daarvan wegens de pandemie.

Toch had Vlaanderen veel moeite en geld besteed aan een zinvol alternatief.

Leuven had prachtige wandelingen en fietstochten georganiseerd en een handige brochure gedrukt om eventueel alleen de stad te ontdekken.

Maar, je moest je inschrijven voor elk project. Eerst was ik te vroeg, de informatie hiervoor was nog niet klaar en de volgende week, op woensdag was ik te laat: alles was volzet. (Achteraf hoorde ik dat velen inschreven zonder op te dagen.)

Met een gevoel van verlatenheid trok ik toch maar met mijn fiets naar Leuven, vond vlug de brochure en fietste in mijn eentje langs een aantal thematische sites: colleges in de Naamsestraat, het gerechtsgebouw en de nieuwe gebouwen van de Vaartkom. Telkens zag ik groepen mensen staan luisteren naar een begeleidende gids. Ik was boos op mezelf dat ik er niet eerder aan begonnen was en voelde me uitgesloten.

Gelukkig belandde ik wat later aan de Sint-Geertruikerkerk, die wonder boven wonder niet gesloten was. Ze was open in het kader van Open Kerkendag op zondag.

Eindelijk mocht ik ergens binnen en zonder inschrijving sloot ik bescheiden aan bij een groepje dat luisterde naar Zuster Begijn, die vol enthousiasme en met luide stem uitleg gaf over de kerk, de vroegere abdij en later ook het Klein Begijnhof.

Haar uitleg was een beetje op het niveau van een basisschoolkind, met vraag en antwoord, maar het kon mij niet schelen. De gids Cecile, velen zullen haar kennen, was zo ontwapenend in haar naïviteit en pedagogische ijver, dat ik van elke minuut genoten heb.

Ik voelde me terug in het verleden: interessant monument, met interessante gids. Ik voelde me niet meer uitgesloten door de inschrijvingslijst, maar opgenomen in een groep lieve mensen, oudere dames zoals ik, meestal weduwen, maar ook enkele gezinnen met jonge kinderen, van wie de hobby 'geschiedenis' was.

Cecile vertelde ook dingen, die ik nog niet wist en was zelf ook blij met onze aandacht.

Tot slot van de wandeling demonstreerde ze haar kledij als begijn.

Ze trok eerst twee witte kapjes uit en dan haar zwart, wollen kleed. Haar haren waren nat van het zweet, ze verklapte dat ze 77 jaar oud was en kreeg een dik applaus omdat ze al die moeite gedaan had om ons in te wijden in de geschiedenis van dit stadsdeel op deze warme septemberdag.

Dank zij haar liefdevolle inzet en de andere toehoorders die mij vriendelijk opvingen, zonder te vragen of ik wel ingeschreven had, was mijn dag toch goed, verdween de verlatenheid die ik als weduwe zo vaak ondervind, vooral in deze coronatijd.

Tekst en foto: Daniëlle Auwaerts

Vervolgverhaal over de kunstwerken van Simone Reynders.

Wandtapijt: De vier Garanten van de kosmos (1988 - 4mx110cm)

<https://simone-reynders.be/index.html>

Dit wandtapijt maakte Simone op vraag van de parochie en KVLV van Linkhout. Daar hangt het ook. Zij koos zelf het thema en werkte het als volgt uit:

De vier garanten staan voor de vier elementen (aarde, lucht, vuur en water). Het tapijt roept op om voorzichtig om te gaan met de aarde, anders zal het ons vergaan als die dorstige stervende man in de Meseta; in die Spaanse droge hoogvlakte ligt het nu vol stenen; daar is de route naar Compostela een stenentocht geworden. Simone ondernam ooit een voettocht naar Compostela.

Rosette Aerts maakte voor haar opleiding Monumentale Kunsten in Aarschot een eindwerk in 2006 rond Simone; daarin schrijft ze: "Simones figuren zijn groots en koninklijk. Zelfs de mens in de woestijn ziet er in al zijn donkerte, prachtig en adellijk uit."

De externe link: [Paroles d'immortalité](#) beschrijft het werk nog uitgebreider en intenser vanuit een andere hoek.

Griet Vanden Berghe

Hoe zou het nog zijn met ... het Fonteinfeest?

Heel wat evenementen met internationale uitstraling zijn dit jaar, om de bekende redenen, niet kunnen doorgaan. Ik denk aan de Olympische Spelen, de Koningin Elisabethwedstrijd, de Architectuurbiënnale van Venetië

In diezelfde categorie hoort ook het Fonteinfeest thuis. Tot grote ontgoocheling van iedereen die er al die maanden naar toe leefde. Het is uitgesteld tot volgend jaar. Wellicht tot september. Geen halve maatregelen in Filosofenfontein, zoals Milaan - San Remo verschuiven naar de zomer. Het Fonteinfeest hoort bij september zoals Kerstmis hoort bij 25 december.

We moeten ons dit jaar dus tevreden stellen met herinneringen aan vorige jaargangen (zie de volgende bladzijden). Op de website vinden we onder de rubriek 'Fotoarchief' een prachtig overzicht van natuurwandelingen, van Breugelbuffetten met zelfgemaakte wijnen, van sketches en gezellig samenzijn en van gemotiveerde afwassers.

Fonteinfeesten staan op een unieke manier model voor hoe het leven binnen de gemeenschap van Filosofenfontein op vele verschillende manieren gevierd wordt. Daar hoort dus natuurbeleving bij, en lekker eten en drinken. Daar hoort ook lachen bij. Wij hebben het grote geluk dat een illustre gezelschap, dat zich 'de Beëlzebubs' noemt, de Fonteinfeesten opluistert met conférences, toneeltjes en activiteiten. Het is niet helemaal duidelijk wie of welke krachten hier achter zitten, maar zij sparen met hun humor God noch gebod.

'De Beëlzebubs' in actie - Fonteinfeest 2014

Eén van hun hoogtepunten was zeker de wedstrijd 'De vroomste mens ter wereld' enkele jaren geleden. Op televisie heeft men geprobeerd een soortgelijke quiz te lanceren, maar ondanks jaarlijkse nieuwe pogingen haalt men in de verste verte niet het niveau van wat toen in de kapel is opgevoerd.

Kijkt U [het filmpje in het archief](#) maar eens helemaal uit.

U zal het met mij eens zijn: deelnemen is belangrijker dan winnen.

En hou vanaf nu de website in het oog om U te registreren voor het Fonteinfeest van volgend jaar zodra het mogelijk is.

Tekst en foto: Frank Cuypers

Enkele herinneringen aan vorige jaargangen van het Fonteinfeest

Natuurwandelingen

Breughelbuffetten

Sketches

Gezellig samen zijn

Gemotiveerde afwassers en werkers achter de schermen

*Wij willen hier ook even de mensen
van de organisatie van deze feesten
bedanken
en dan in het bijzonder
Marie-Josée Hertogen-Janssens,
die steeds opnieuw
de grote verantwoordelijkheid
op zich neemt
om dit belangrijk evenement
in goede banen te leiden.*

Foto's: Rika Van Kersschaever en Frank Cuypers

Informatie en interessante weetjes

Tot wij elkaar weerzien

Het scenario van een afscheidsplichtigheid is in een paar decennia helemaal anders dan voorheen. Er is niet alleen de onmiskenbare verschuiving naar rouwcentra, er moet in de wisselende omstandigheden ook steeds opnieuw gezocht worden naar betekenisvolle woorden en rituelen om mensen afscheid te laten nemen van een geliefde.

De covid-pandemie heeft ons in de voorbije maanden laten voelen hoe moeilijk dat kan zijn. Bovendien verdient ieder afscheid het om met veel zorg te worden voorbereid. En dat vergt altijd voldoende tijd en inspiratie.

‘Tot wij elkaar weerzien’ is een boek met heel veel teksten, met lezingen en rituelen die zingevend, troostend en verbindend kunnen worden voor rouwendenden. Ik schreef dit boek in opdracht van Uitgeverij Averbode.

Omdat velen tegenwoordig afwijzend staan tegenover elke religieuze duiding, heb ik bewust geprobeerd om daar zeer omzichtig mee om te springen. De bedoeling is immers om aan een zo ruim mogelijk publiek toch waardevolle inspiratie te bieden.

Kris Gelaude

Tot wij elkaar weerzien

Inspiratie bij afscheid

Afscheid nemen op een mooie en onvergetelijke manier: het is het laatste wat een mens kan doen voor een gestorven geliefde, om dan te kunnen loslaten. Woorden, symbolen en rituelen kunnen uitdrukken hoeveel de gestorven geliefde betekend heeft. Van het gebeuren dient vooral voldoende troost en bemoediging uit te gaan. Het is een krachtige aanzet om een eerste stap te zetten naar een leven zonder de geliefde.

Dit boek biedt inspiratie voor momenten van afscheid, zowel voor persoonlijk als professioneel gebruik. Het gaat om teksten, gedichten, gebeden, verhalen en suggesties voor profane en religieuze uitvaartdiensten. Ook muziek-suggesties worden voorzien. Er wordt rekening gehouden met de Vlaamse en Nederlandse context.

Uitvoering: Integraalbinding met leeslint
Formaat: 17 x 24 cm
Omvang: 204 blz.
Verschijnt: oktober 2020
ISBN: 978-2-8081-2548-2
NUR: 749, 728
Prijs: € 23,00
Bestelcode: 308246

Dit boek is verkrijgbaar via krisgelaude@hotmail.com vanaf 4 oktober 2020

Foto: Jacqueline De bruyn

WANDELEN

Wie wandelt,
wandelt nooit alleen,
altijd zijn er wel vogels,
altijd de wind of de waterstromen,
de bronnetjes soms of passanten.

Altijd zijn er de bomen
en de wolken die je groeten
of de strakke blauwe hemel.
En de zijwegen en kruispunten
die vragen om een keuze.

Altijd zijn er je gedachten
die meetrekken als engelen
of als duivels, die je plagen.

Alleen wandelen bestaat niet.
Wandelen brengt je ook altijd weer
op je innerlijke weg en brengt je thuis.

Marinus van de Berg